

De Kerst- of Sneeuwroos, die van December tot Februari bloeit.

KERSTFEEST

„Overleggende die in haar hart.“

HET zou geen wonder zijn geweest, wanneer Maria bij de bezoeken, die haar Kind golden, zich méér naar den voorgrond had gedrongen. Was niet zij de moeder van Hem, Die, naar het woord van den engel, groot zijn zou; van Hem, aan Wien God den troon van Zijn vader David geven zou? Had niet tot háár de engel gezegd: „wees gegroet, gij begenadigde! De Heere is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen“?

We lezen echter nooit, dat Maria gesproken heeft tot hen, die kwamen, en verteld, wat aan háár geschied was. Ze luisterde. En dan niet zóó, dat de woorden der herders, of, later, de woorden van den twaalf-jarigen Jezus, wel door haar werden gehoord, doch niet verder kwamen dan haar oor. Neen, ze drongen door tot haar hart. En daar bleven ze bewaard. Maar niet als een schat, waarvan men 't bezit wel kent, doch waarnaar niet meer omgezien wordt, omdat er zooveel andere, even belangrijke, dingen op ons aan kwamen dringen. Van Maria staat er: Ze bewaarde deze woorden alle te zamen, die overleggende in haar hart.

En hierin is Maria ons, vrouwen van dezen tijd, tot een voorbeeld.

Wij hooren zoo heel veel in onze merkwaardige dagen. Veel berichten van ongelukken, van natuurrampen; veel verhalen over wondere uitvindingen, 't zij deze het aanzien der wereld veranderen, 't zij ze betrekking hebben op ons eigen kleine domein.

Wat doen we met dit alles, wat we hooren? Worden we er rijker door? Of zeggen we enkel: „hè, wat vreeselijk“, of „och, hoe is 't mogelijk?“, en gaan daarna weer onzen gewonen gang?

Al beperkt onze taak zich geheel tot den arbeid tusschen de vier muren van ons huis — onze geest blijft niet daarbinnen besloten. Behoeft dat niet en mag dat niet. Want al is het waar, dat we onzen naast-liggenden plicht het eerst en het meest-getroouw te vervullen hebben, we moeten toch oog houden voor de verhoudingen. En dan is ons gezin niet een grootheid op zichzelf, doch deel van het grootere geheel, van onze maatschappij, van de wereld. Dan is er wederzijdsche wisselwerking. En ons gezin staat ook in betrekking, in een goede of in een verkeerde betrekking, tot dat heel groote: het Koninkrijk Gods.

Overleggen we de dingen, die we hooren, zóó, dat we dit verband zien? Dat de geruchten over uitbarstingen, over overstromingen en aardbevingen, in ons wekken als weerklank de woorden die onze Heiland sprak over de laatsten der dagen? Al blijft het gelden, dat van dien dag of die ure niemand weet, we mogen toch niet ons houden, als kwam hij nooit!

Overleggen we ze zoo, dat we in de verbazingwekkende vorderingen der techniek zien, welke groote gaven God aan den mensch schonk, doch ook erkennen het groote gevaar, dat die machtige mensch zichzelf Meester zal wanen?

„O, maar daarvoor heb ik geen tijd,“ zegt iemand. „Ik ben den ganschen dag bezig in mijn huishouden!“

Van de Noorsche schrijfster Sigrid Undset, die den Nobelprijs voor letterkunde verwierf, las ik, dat ook zij overdag werkzaam was voor haar gezin, en pas 's avonds tijd vond om te gaan schrijven. Maar onder dat huishoudelijk werk door had ze de stof van haar romans overdacht en geordend.

Nu heeft wel niemand onzer de gaven van deze auteur. Maar hebben ook wij niet onze huishoudelijke werkjes, die zoo tot routine werden, dat onze gedachten daaronder hun eigen gang kunnen gaan? Waarheen gaan ze dan? Waarmede houden ze zich bezig? Weten we het zelf wel altijd? Zou het niet goed zijn, wanneer ook wij wat méér goede woorden, ernstige woorden, vrome woorden bewaarden in ons hart, om ze te overleggen gedurende die uurtjes, waarin ons werk wel beslag legt op de functies van ons lichaam, maar niet op onzen geest?

We hooren zooveel tegenwoordig. Daar is de radio. Een prachtuitvinding, ja, maar ook een gevaar. Niet alleen, omdat we er van alles door kunnen beluisteren. Laat ons hopen, dat Gods Geest genoeg beslag op ons legde, om ons te verhinderen, het verkeerde te willen hooren.

Maar ook het gevaar van oppervlakkigheid. Het gesproken woord is vluchtig. Te vluchtiger, wanneer het persoonlijk contact met den spreker ontbreekt. We kunnen het niet meer achterhalen. Niet meer, als in een boek, wat ons trof nog eens herlezen, tot het ons eigendom wordt.

Laat Maria ons een voorbeeld zijn.

We kunnen beter een geheel jaar doen over een boek, dat onzen geest verrijkt, dan iedere week een lezing aanhooren, die we even gauw weer vergeten.

Ik ontken niet het nut van de radio. Ik waarschuw alleen voor overdrijven. Reeds nu wordt gezegd, dat er veel minder gelezen wordt dan vroeger. En wanneer dat goede boeken betreft, vind ik dit jammer.

Laten we, ook bij wat we lezen, vragen: kan het me geestelijk verder brengen? Dichter bij God? En wanneer we hierop „ja“ durven antwoorden, laten we dan ook, als Maria, bewaren. Bewaren en overleggen. We zullen er zelf geestelijk rijker door worden. We zullen ook in staat zijn, van wat we bewaarden en overlegden, iets mee te deelen aan de kinderen, voor wier geestelijken groei we mede verantwoordelijk zijn. Want slechts wie zelf ontving en bewaarde, heeft iets te geven aan anderen.

J. M. W.—W.